

Xuno

Maite Donker

Geesten in de nacht

Met een luide knap breekt er een takje onder mijn linkervoet.

Het wezen voor me draait zich jankend naar me om. Ik zie zijn gezicht niet, maar toch voel ik zijn ogen op me gericht. Mijn nekharen komen overeind. Er verschijnt kippenvel op mijn blote armen als ik die onzichtbare blik door mijn ziel voel snijden, en ondanks de zwoele lentenacht ril ik.

Het schaduwwezen draait zijn hoofd heen en weer. Zolang hij stilstaat, valt hij weg in de duisternis tussen de bomen, maar bij elke beweging wordt hij even zichtbaar. Een schaduw tussen de schaduwen.

Op mijn hoede verstevig ik de greep op mijn zwaard. De punt van het zware, tweehandige wapen wijst naar de grond. Mijn onhandige houding en het logge slagzwaard misleiden de meeste vijanden, maar dit is geen gewone tegenstander. Het monster zal me niet onderschatten. Het onderschat niemand.

Met een zucht vraag ik me af waar ik dit aan verdiend heb. De kans om een geest tegen te komen op een grote handelsweg, terwijl de zon nog maar net onder is, is minimaal. Geesten zijn het bijproduct van mislukte magie. De arme zielen maken zich los van het lichaam en trekken zich terug om op wilde dieren en eenzame reizigers te jagen, rusteloos en hongerig. Zelfs 's nachts komen ze maar zelden in de buurt van de handelswegen.

Maar de goden van Terria zijn me zoals gewoonlijk niet goed gezind.

Afgeleid door mijn gedachten, let ik niet op het wezen voor me en dat kost me bijna mijn nek. Zonder waarschuwing komt het op me af – sneller en stiller dan een levend wezen kan bewegen.

Meteen nemen mijn ervaring en instinct het over. Ik zak licht door mijn knieën, mijn handen klemmen zich om de greep van het zwaard en ik breng de punt in één vloeiende beweging omhoog naar mijn schouder. Aarzelend komt de geest tot stilstand, maar hij is al te dichtbij.

Ik zet één voet naar voren en beweeg het zwaard in een venijnige boog naar beneden met genoeg kracht om een man in tweeën te splijten.

Het monster reageert amper als mijn zwaard zonder enige weerstand door zijn lichaam snijdt. Zodra het wapen is gepasseerd, vullen schaduwen en rook het gapende gat weer op.

Ik vloek hartgrondig en de geest richt zijn in schaduwen gehulde gezicht naar me. Ik durf te zweren dat ik hem zie lachen voor hij zich met een hoog gekrijs boven op me gooit. Hij mag dan uit schaduwen en rook bestaan, de klauwen die hij naar mijn gezicht uitstrekt zien er bijzonder scherp uit.

Zonder na te denken laat ik me achterover vallen, languit in het gras. Het zwaard glijdt uit mijn handen en landt net buiten mijn bereik.

Te laat om zijn eigen voorwaartse beweging te stoppen, zweeft de geest over me heen. Ik knijp mijn ogen dicht tegen het stof dat door hem wordt opgeworpen. Koele waterdruppels spatten in mijn gezicht, hoewel er geen wolkje aan de hemel te zien is.

Het wezen komt een paar meter verderop hortend tot stilstand en laat een woedend gekrijs horen, zo luid dat mijn oren piepen. Ik blijf doodstil liggen en wacht tot hij terug mijn kant op komt. Ik verwacht elk moment zijn schaduw over me te zien vallen, dat helse gekrijs in mijn oren te horen en aan den lijve te ondervinden hoe scherp zijn klauwen zijn. Maar de geest blijft waar hij is.

Vanuit mijn oncharmante positie kan ik hem niet goed zien. Hij zweeft aan de andere kant van de weg, half buiten mijn blikveld en laat een gefrustreerd gekerm horen. Waarom valt hij niet aan? Ik lig hier voor het grijpen, ongewapend en onbeschermd, maar het wezen zwaait alleen maar geïrriteerd zijn hoofd heen en weer, alsof hij me kwijt is.

Dan herinner ik me dat geesten jagen op gehoor. Zolang ik stil blijf, kan hij me niet vinden.

Ik ben net aan het overpeinzen hoelang ik hier kan blijven liggen, als ik naast me een beweging zie. Langzaam draai ik mijn hoofd en zie een tweede schaduw tussen de bomen door kruipen. De geest heeft haar nog niet gehoord, maar ik zie het maanlicht weerkaatsen in de dolken in haar handen en ik weet wat er gaat gebeuren.

Eleanor sluipt uit de schaduwen tevoorschijn, laag bij de grond en met de twee dolken in de aanslag, precies zoals ik het haar geleerd heb. Ze is volledig geconcentreerd op de geest en kijkt niet naar mij. Ook dat heb ik haar geleerd.

Stilletjes vloek ik tegen mezelf. Van alle dingen die ik haar heb geleerd, heeft ze precies de les onthouden die haar nu fataal zal worden.

Kijk naar me, denk ik zo hard mogelijk, maar dat heeft natuurlijk geen enkel effect. Eén blik zou genoeg zijn om haar te waarschuwen bij de geest weg te blijven, maar ze laat zich niet afleiden en blijft dichterbij komen.

Een stap. Nog één. En nog één.

Eleanor is drie meter van de geest verwijderd als er een steentje voor haar voeten wegrolt. Met een luide krijs richt het wezen zich naar haar, maar ik ben voorbereid. Nog voor hij zich helemaal heeft omgedraaid, spring ik overeind en duik op hem af.

Het is alsof ik in een rivier duik. Waar ik het schaduwwezen raak, voelt mijn huid koel en vochtig aan en druppels hangen aan mijn kleding en haar als ik aan de andere kant tegen de grond sla. Mijn stunt heeft in ieder geval zijn aandacht getrokken.

Ik kom snel overeind en probeer me om te draaien, maar de geest neemt me al in een ijzige omhelzing. Hij gooit zich over me heen als een emmer koud water en ik snak naar adem. Ik kan de weg, de bomen en Eleanor nog steeds zien, maar ze zijn wazig, alsof ik door troebel glas kijk.

Woedend probeer ik hem van me af te trekken, maar hij glijdt ongrijpbaar tussen mijn vingers door.

Dan verzwakt zijn omhelzing een paar seconden. Het lukt me net een flinke teug lucht mijn longen in te werken als ik hem in mijn nek voel.

“Eleanor!” roep ik.

Op dat moment zet hij zijn tanden in mijn schouder. Een geest met tanden. Wie had dat gedacht. Ik heb me altijd al afgevraagd hoe iets wat geen lichaam heeft ergens op kan jagen, maar nu weet ik het antwoord.

De schok – meer dan de pijn – laat mijn knieën knikken. Ik zak door mijn benen en mag voor de derde keer die avond de zandweg van dichtbij bestuderen.

Eleanor staat een paar meter voor me. Door het vertroebelende lichaam van de geest zie ik hoe ze haar handen naar hem uitstrekt alsof ze hem wil omhelzen. Haar lippen bewegen ijverig, maar ik kan haar niet verstaan. Dat hoeft ook niet. Ik weet precies wat ze aan het doen is.

Eleanor heeft het plan begrepen: ik houd hem stil, zij ruimt hem op.

“Vandaag nog”, roep ik, als ik door de beweging van het wezen om me heen weer een hap lucht kan nemen.

Eleanor rolt geërgerd met haar ogen en gaat door met mompelen. De tanden van de geest in mijn schouder maken het niet gemakkelijk om mijn geduld te bewaren.

Plotseling voel ik de temperatuur om me heen stijgen. De lentednacht was zwoel en aangenaam, maar nu wordt het warm. De grond

wordt heet onder mijn knieën en een eenzaam plukje gras voor me begint te smeulen. Ik realiseer me abrupt wat Eleanor aan het doen is.

“Nee, geen ...” roep ik, maar het is al te laat.

Instinctief klamp ik mijn armen tegen mijn zij en sluit mijn ogen tegen het licht en de hitte. De geur van verbrand haar en smeulende kleding bereikt mijn neus.

De geest slaakt een ijzingwekkende kreet. Het geluid trilt in de lucht en dringt door tot in mijn botten. Mijn tanden klapperen. Steeds hoger en scheller wordt het geluid. Dan houdt het ineens op. Die geest zal geen reizigers meer lastigvallen.

De hitte neemt af. Ik open mijn ogen en zie nog net hoe de vlammen de grond bereiken en steeds kleiner worden totdat ze helemaal uitgaan.

“... geen vuur”, vul ik mijn onafgemaakte zin beteuterd aan.

Om me heen is een perfect ronde cirkel in de grond geblakerd. De ring van vuur heeft de geest geroosterd, maar mij niet geraakt. Of toch wel? De randen van mijn leren tuniek smeulen een beetje na en ik ruik nog steeds brandend haar.

“Dank je”, zeg ik sarcastisch tegen Eleanor, terwijl ik de schade aan mezelf opneem. Eén lichtelijk geroosterde sha? Aanwezig!

Eleanor steekt haar tong naar me uit. “Graag gedaan.”

Dan wankelt ze en ik spring snel overeind. De wond in mijn schouder trekt pijnlijk als ik haar gewicht opvang. Onder mijn shirt voel ik het bloed langs mijn ruggengraat lopen. Het valt wel mee. Hoop ik.

Ik help Eleanor op de grond te gaan zitten en plof vermoeid naast haar neer.

“O...” kreunt de jongere sha. “Kunnen we dat alsjeblieft niet nog een keer doen?” Met een pijnlijke uitdrukking op haar gezicht drukt ze haar vingers tegen haar slapen.

“Vanavond niet meer”, plaag ik. Dan kijk ik weer serieus. Ik zal haar toch een standje moeten geven en zeg streng, in de hoop dat het ein-

delijk tot haar doordringt: “Je had dat vuur niet moeten oproepen. Je weet hoeveel energie het je kost.”

Waar priesters met veel gebeden en geloof de magie van hun god kunnen gebruiken, gebruikt een magiër zijn eigen energie om de magie op te roepen. Eleanor wil nog wel eens vergeten hoeveel schade ze zichzelf berokkent door haar gave te gebruiken.

Haar nijldige blik vertelt me dat dit niet het juiste moment is voor een preek.

“Xuno Eshar! Je had een geest aan je schouder hangen. Wat wilde je dan dat ik deed?”

“Oké, oké.” Ik steek mijn handen omhoog in een verzoenend gebaar. Dan zeg ik zachtjes: “Dank je.”

Ze legt een hand achter haar pluizige oor alsof ze me niet verstaan heeft. “Wat zei je daar?” Hoewel ze er nog steeds uitziet alsof ze ter plekke in slaap kan vallen, danst het plezier in haar groene ogen.

Nu is het mijn beurt om mijn tong uit te steken. Ik krijg vaak te horen dat ik veel te serieus ben, maar als het om Eleanor gaat, wil ik mezelf wel voor schut zetten. Ik wordt beloond met haar gelach.

Genoeg lichtzinnigheid. Ik werk mezelf overeind voordat mijn spieren kunnen verstijven. “We kunnen beter verder gaan.”

Terwijl Eleanor moeizaam opstaat, zoek ik in het gras naast de weg naar mijn wapen. Liefdevol pak ik het tweehandige zwaard op. Ik veeg de grassprietten van de kling en zwaai het met een geofende beweging terug in de schede op mijn rug. Nu ben ik weer compleet.

Zo snel als we kunnen, laten we de restanten van de geest en de geblakerde weg achter ons.

Het kost ons ruim een uur voordat we het eerstvolgende dorp zien.

Voor ons uit duikt de weg naar beneden in een diepe vallei. Het land vormt een perfecte kom, alsof er eeuwen geleden een krater in de grond is geslagen. In het midden van die kom ligt een klein dorp. Het plaatsje bestaat uit minder dan twee dozijn huizen, maar als we het

binnenlopen, blijkt het op reizigers berekend te zijn. Aan de weg ligt een groot huis met drie verdiepingen. Een bord boven de deur geeft aan dat het een herberg is. Precies wat we nodig hebben.

Tegen de tijd dat we voor de herberg staan is het al middernacht geweest, maar na luid kloppen doet de herbergier, een stevige man die eruitziet alsof we hem uit zijn bed hebben getrokken, toch nog open voor ons. Zijn handen zijn zo groot dat hij mijn hele hoofd ermee kan vastgrijpen en zijn donkere haar en baard geven hem een woest uiterlijk. Maar hij bedient ons vriendelijk en beleefd, ondanks het late uur.

Ik vraag me af wat hij denkt van de twee sha in zijn herberg; eentje die bijna niet meer overeind kan blijven en een ander die ruikt alsof ze in de fik heeft gestaan. Hij laat in ieder geval niet blijken dat we een vreemde verschijning zijn als ik hem zonder morren een zilverstuk betaal voor een tweepersoonskamer.

De herbergier steekt een kaars aan om ons bij te lichten en we stommelen achter hem aan naar de tweede verdieping.

De kamer die we krijgen is simpel, maar schoon. Er staan twee eenpersoonsbedden in, een grote houten ladekast en een eenvoudige tafel. Met de kaars steekt de herbergier een lantaarn op de tafel aan. Hij wenst ons een goede nacht en trekt zich terug.

Eleanor merkt het niet eens. Nog voordat de herbergier de deur achter zich heeft dichtgetrokken, gooit ze zich op het dichtstbijzijnde bed. Ze slaapt zodra haar hoofd het kussen raakt.

“Stomkop”, zeg ik zacht en ik trek de dekens over haar heen.

Zo slapend, ziet ze er jong en kwetsbaar uit, maar schijn bedriegt. Ondanks dat ze pas achttien jaar oud is – vijf jaar jonger dan ik – is ze een van de sterkste magiërs die onze clan in tijden heeft gehad. Magie heeft echter altijd een prijs. Elke keer als ze te veel van haar gaven gebruikt, is ze een dag lang van de kaart.

Als ik de zandkleurige krullen uit haar gezicht strijk, mompelt ze zachtjes mijn naam in haar slaap.

“Wat is er, katten?” zeg ik op de zorgzame toon die ik bewaar voor de momenten waarop ik weet dat ze me niet kan horen.

“Wist dat je me zou beschermen”, murmelt Eleanor voordat ze zich omdraait.

Stilletje kijk ik toe hoe ze slaapt. Er borrelt woede op in mijn maag en ik bal mijn vuisten tot ik de nagels in mijn handpalmen voel staan. Het is allemaal mijn schuld, maar toch vertrouwt ze me nog steeds. Ze is veel te jong hiervoor. Veel te jong om alleen te zijn.

Na een paar seconden toegeven aan de boosheid, stop ik het gevoel diep weg in zijn kooi, terwijl ik voor de honderdste keer zweer dat ik zal zorgen dat ze weer terug naar huis kan.

Pijn trekt mijn aandacht naar andere zaken. De beet in mijn schouder brandt en prikt en elke beweging trekt als een zweepslag over mijn rug. Nu ik er zeker van ben dat Eleanor diep in slaap is, kan ik kijken welke schade de geest heeft aangericht.

Met mijn goede arm probeer ik mijn leren tuniek over mijn hoofd te trekken. Het kost me drie pogingen voordat het lukt en ik bijt op mijn lip om niet te vloeken van de pijn. Na de tuniek komt het shirt, maar ik ga niet nog een keer proberen om iets over mijn hoofd te trekken. Het bloed en de scheuren hebben het kledingstuk geruïneerd, dus ik voel me er niet schuldig over om met een van Eleanors messen de voorkant van het shirt open te snijden, zodat ik het gemakkelijk uit kan trekken.

Ik draai mijn hoofd opzij en probeer de wond te zien. Een steek in mijn nek vertelt me dat dit niet gaat werken, maar een handspiegel in de derde lade van de kast biedt uitkomst. Ik houd het ding schuin boven me en bekijk mijn rug en schouder. De spiegel heeft maar een klein oppervlak, maar als ik mijn hoofd schuin houd en de spiegel niet beweeg, kan ik een redelijk deel van mijn achterkant zien.

De geest heeft met zijn klauwen lange striemen over mijn schouderbladen getrokken: de wonden zijn ondiep en hebben bijna niet gebloed. De beet zelf ziet er erger uit. Een rij wondjes vormt de afdruk

van een volledig gebit in mijn schouder. Sommige zijn diep, maar de wonden bloeden niet meer. De huid eromheen is rood en opgezwollen.

Met water uit mijn drinkfles en een relatief schoon stuk van mijn gescheurde shirt, probeer ik de wonden zo goed mogelijk uit te wassen. Het verdient geen schoonheidsprijs, maar deze sha kan er weer even mee door. Nu de wond nog verbinden.

Eleanors rugzak bevat altijd een rol verband, maar het verbinden kost me de nodige moeite. Ik sta flink te vloeken voordat het me uiteindelijk lukt om met één hand en mijn tanden een knoop in het verband te leggen. Gelukkig slaapt Eleanor als een blok.

Pas als mijn wonden verzorgd zijn, heb ik tijd om de rest van de schade te overzien. Ik ruik nog steeds naar verbrand haar, maar dat is voor mij niets nieuws. Met Eleanor op sleeptouw krijg ik wel vaker vurige verrassingen te verduren. De haren op mijn arm, die net weer waren aangegroeid sinds ons laatste akkefietje, zijn volledig weggebrand. De rest van mij lijkt intact.

De haren op mijn buik zijn in ieder geval niet verbrand. De zwarte vacht, die net onder mijn borsten begint en doorloopt tot halverwege mijn dijen, is nog net zo dik als altijd.

De meeste mensen die me in het voorbijgaan zien, hebben niet eens door dat ik een sha ben. Alleen de vacht op mijn rug en buik, verborgen onder mijn kleding, en mijn puntige hoektanden verraden mijn afkomst.

Eleanor is daarentegen overduidelijk een sha, met haar puntige oren en felgroene ogen. De vacht in haar nek en op haar oren heeft dezelfde zandkleur als haar krullen, waardoor ze regelmatig door de mensen, elfen en dwergen van deze wereld wordt nagestaard.

Bemoeizuchtigen herinneren zich echter altijd snel waar ze mee bezig waren als ze merken dat ik terugstaar. Naar de maatstaven van mensen of sha ben ik niet ongewoon lang, maar de vele uren die ik besteed aan het oefenen met mijn zwaard, hebben de spieren in mijn armen en benen scherp afgetekend. Ik heb er geen problemen mee om

die te laten zien aan een ieder die meer dan normale aandacht schenkt aan de jonge sha.

In de spiegel bekijk ik als laatste de schade aan mijn haar. Ik denk dat de punten licht geschroeid zijn, maar omdat mijn haar zwart is, net als mijn vacht, valt dat niet op. Mijn korte haar piekt eigenzinnig alle kanten op en ik strijk geïrriteerd de plukken uit mijn ogen. Vanuit het glanzende oppervlak van de spiegel kijken twee verschillende ogen me streng aan: mijn linkeroog is blauw, het rechter groen.

Mijn hele leven lang is me verteld dat ik gezegend ben met die tweekleurige ogen en dat de goden ervoor zullen zorgen dat ik geluk heb. Nou, daar heb ik nog niet veel van gemerkt. Als er iemand met me spot, dan zijn het de goden van Terria wel met hun plannen en intriges.

Met een zucht leg ik de spiegel weg, blaas de lantaarn in de kamer uit en laat me op het tweede bed vallen.

Het wordt een lange nacht.

De weg naar Mag Mell

Zoals gewoonlijk sta ik vroeg op. Als het zonlicht door het raam begint te schijnen, slaapt Eleanor nog steeds als een blok, maar ik ben het zat om in bed te liggen en ga in mijn eentje op onderzoek uit.

Ik haal een schoon shirt uit onze bagage en kleed me zo stil mogelijk aan. Toch kan ik een zacht sissend geluid niet inhouden als ik het shirt over mijn hoofd trek. Mijn schouder brandt nog steeds. Het verband dat ik gisteren heb aangelegd is vochtig, al lijkt het bloeden gestopt. Ik besteed er niet veel aandacht aan. Ik ben wel erger gewond geweest.

Aangekleed en vluchtig gewassen stap ik onze kamer uit, de buik van de herberg in. In de gelagkamer klinkt het gedempte geluid van stemmen uit de keuken, maar er is geen levend wezen te zien. Het is nog te vroeg voor ontbijt, dus ik laat de lege ruimte snel achter me. Ik snak naar wat frisse lucht.

Buiten de herberg adem ik diep de lentelucht in. De vogels fluiten en de geur van bloemen hangt in de lucht, maar dat maakt me op dit moment alleen maar somber. Eleanor en ik hebben al vijf lentes samen rondgereisd en ik vraag me steeds vaker af wanneer we zullen vinden wat we zoeken.

Doelloos slenter ik door het dorp, waar niets te beleven valt op de vroege ochtend. De enige tekenen van leven die ik zie, zijn een herder die in de verte een half dozijn roestkleurige koeien de rand van de vallei op leidt naar hun weide en een hond die boos naar me blaft als ik hem passeer.

Ik loop om mijn gedachten van me af te zetten en even alleen te zijn, maar als mijn wandeling me weer in de buurt van de herberg brengt, zie ik dat ik niet de enige vroege vogel in het dorp ben. Een grijze merrie komt rustig het dorp binnengestapt met op haar rug een wonderlijke verschijning.

De man is minstens twee meter lang, dun en kaal. Zijn gebrek aan haar komt niet door ouderdom; hij is niet ouder dan dertig en heeft duidelijk met opzet zijn hoofd geschoren. Op zijn scalp zijn rode, groene en blauwe krullen en strepen getatoeëerd die hem een exotisch uiterlijk geven. Ook zijn kleding is kleurrijk. Hij draagt de lange gewaden van een priester, maar elke laag heeft een andere kleur, waardoor hij op een vloeibare regenboog lijkt als hij beweegt. Om zijn nek hangt een samenraapsel aan kettingen en amuletten.

Zodra hij me ziet, begint de man met grote gebaren onhandig aan de teugels te trekken. De merrie, kennelijk bekend met de onkunde van haar berijder, rolt haar ogen en trekt aan het bit, voordat ze met een luid gesnuif naast me tot stilstand komt.

“Goedendag, mevrouw”, zegt de priester vriendelijk maar formeel tegen me. “Zegt u mij alstublieft waar ik in dit oord een maaltijd kan verkrijgen.”

Zwijgend wijs ik over mijn schouder naar de herberg, waar het uithangbord nadrukkelijk piept als de wind het zachtjes heen en weer beweegt.

“Dank u wel.”

Hij probeert naar me te buigen, maar valt daarbij bijna uit het zadel. De merrie hinnikt luidruchtig. Het lijkt alsof ze hem uitlacht en grinnikend laat ik hem achter met zijn knorrigte rijdier.

Tegen de tijd dat Eleanor enig teken van leven vertoont, is het middaguur al gepasseerd. Ik zit aan de bar van de herberg te lunchen als ze naar beneden komt strompelen. Haar haar zit verwilderd en ze

wrijft de slaap uit haar ogen terwijl ze voorzichtig een weg zoekt tussen de tafels en stoelen door.

De rest van de herberg is leeg op de vreemde priester na die ook zijn toevlucht heeft gezocht tot de gelagkamer en stilletjes aan een van de tafels zit te eten. De herbergier loopt af en aan tussen de keuken, de bar en de bovenverdieping. Zodra Eleanor op de kruk naast me gaat zitten, zet hij zonder een woord een kom stoofpot voor haar neus neer.

“Dank je”, zegt ze verbaasd tegen de ruwharige man.

De herbergier haalt zijn schouders op. “Je moet goed eten, dametje. Dit is misschien maar een kleine herberg in een klein dorp, maar ik zie genoeg reizigers om een magische terugslag te herkennen. Eten helpt”, voegt hij er vriendelijk aan toe.

Dat laat Eleanor zich geen twee keer zeggen. Ze begint als een uitgehongerde wolf de stoofpot naar binnen te werken. Het eten van de herberg is goed, maar ik schuif mijn eigen bord naar achteren en werp de herbergier een achterdochtige blik toe. Ervaring leert me dat vreemdelingen zelden vriendelijk doen zonder bijbedoelingen. Als de man nu al doorheeft dat Eleanor een magiër is, durf ik niet te raden naar wat hij nog meer over ons te weten kan komen. Bovendien zint het me niet dat de kale priester ons ook ineens nauwlettend opneemt.

Immuun voor mijn boze blik, trekt de herbergier een lap tevoorschijn en begint het houten blad van de bar te poetsen.

“Komt niet vaak voor dat we twee dames alleen zien reizen”, zegt hij achteloos.

Mijn hart bonst in mijn keel. Wat bedoelt hij daarmee? Zijn we een gemakkelijk doelwit om te beroven? Exotische handelswaar voor zijn slavenmarkt? Of misschien heeft hij wel offers nodig voor zijn duistere rituelen?

Voordat ik kan besluiten of de man een bandiet of een duistere magiër is, geeft Eleanor hem tussen twee happen door antwoord: “We

kunnen wel voor onszelf zorgen, hoor. Bovendien zijn we bijna waar we moeten zijn.”

Ik moet mezelf inhouden om haar niet een trap te verkopen. De enige plek in deze buurt die de moeite waard is, is Mag Mell, de hoofdstad van het continent. Ze had de man net zo goed meteen kunnen vertellen waar we naartoe reizen.

Achter me hoor ik een geluid alsof de kale man zich voorover buigt om het gesprek beter te kunnen volgen. Mijn hand jeukt om mijn zwaard te trekken en mijn hart bonkt onnatuurlijk luid. Maar als ik me omdraai naar de andere reiziger, zit hij alleen maar rustig zijn stoofpot te eten.

Ik werp het tweetal nogmaals mijn gepatenteerd dreigende blik toe als Eleanor tegen mijn bovenarm stompt. Ze werpt me een blik toe die duidelijk zegt dat ik me aanstel. Paranoïde? Ik? Ik ben alleen maar voorzichtig.

Snel begin ik mijn eigen stoofpot naar binnen te werken. Hoe eerder we hier weg zijn, hoe beter.

“Is het nog ver naar Mag Mell?” vraagt Eleanor aan de herbergier, terwijl ze de laatste restjes uit haar kom schraapt.

De man glimlacht vriendelijk naar haar. “Niet zo ver meer. Met een volle dag reizen ben je er.”

Met andere woorden: we kunnen ervoor kiezen hier nog een nacht te blijven, of we moeten ergens onderweg overnachten. Ik weet wel waar ik de voorkeur aan geef.

Ik lik mijn kom uit en zet hem met een klap op de bar.

“Goed, dan kunnen we maar beter gaan.”

Eleanor doet haar mond open om te protesteren, maar ik leg haar met een blik het zwijgen op. Ik buig over haar heen en zeg zachtjes, zodat de twee mannen in de herberg het niet kunnen horen: “Of wil je niet terug naar de clan?”

Ik bedoelde het niet kwaad, maar ik zie Eleanor wit wegtrekken. Natuurlijk wil zij net zo graag terug naar huis als ik.

Het duurt niet lang om onze bagage bij elkaar te rapen. Binnen een uur staan we buiten de herberg met onze armzalige bezittingen en extra proviand voor de reis.

We lopen op ons gemak het dorp uit. Zo in het daglicht ziet het er rustgevend en sereen uit, het type dorp waar nooit iets vreemds gebeurt. De huizen zijn simpel, maar stevig gebouwd, met één verdieping en land eromheen, bezaaid met schuren, stallen en akkers. Op de hellingen achter de huizen grazen koeien en schapen.

We passeren zonder problemen het laatste huis van het dorp en beginnen aan het pad omhoog aan de zuidzijde van de vallei, als we achter ons een stampend geluid horen. De grijze merrie van de priester komt naar ons toe gegaloppeerd. Het lijkt even alsof het dier alleen is, maar dan zie ik dat de man voorover over de nek van het paard hangt en zich uit alle macht probeert vast te houden. De priester wordt genadeloos door elkaar geschud en schuift met elke stap iets verder naar voren. Grommend en zwaaiend blokkeer ik de weg om te voorkomen dat het arme paard en de priester zichzelf verwonden.

De merrie steigert van schrik en de man belandt met een luide bons op de grond. Ik grijp de teugels en trek haar hoofd naar beneden voordat ze per ongeluk boven op haar berijder gaat staan. De beweging irriteert mijn gewonde schouder en ik grom onbewust nog harder naar het dier, dat er ook niets aan kan doen dat haar eigenaar een onnozele hals is.

De merrie kalmeert langzaam en de pijn in mijn rug trekt weer weg.

Ondertussen helpt Eleanor de kale man overeind.

“Dank u”, zegt hij, terwijl hij zijn kleurrijke gewaden afstoft. Hij wrijft met een pijnlijk gezicht over zijn onderrug, maar lijkt zich verder niet te hebben bezeerd.

“Doe volgende keer voorzichtig”, snauw ik en duw hem de teugels weer in handen.

Zonder naar hem om te kijken loop ik door. Het duurt tien passen voordat de man doorheeft wat er gebeurt.

“Wacht, wacht alstublieft!” roept hij.

Hij laat de teugels los en sprint met zijn armen zwaaiend achter me aan.

Ik draai me om en trek vragend een wenkbrauw naar hem op.

“Ik hoorde dat u ook naar Mag Mell reist. Ik dacht ... ik hoopte dat ik u zou mogen vergezellen.”

“En waarom zouden wij dat willen?” vraag ik hem kortaf. Ik kan er niets aan doen: ik krijg de kriebels van hem.

De man kijkt zenuwachtig om zich heen, alsof het antwoord op mijn vraag in de bosjes verscholen zit. “Het is veiliger dan alleen te reizen”, zegt hij timide.

“Jouw probleem, niet het onze”, bijt ik hem toe en ik loop weer door.

Na een paar meter draai ik me om en wacht ongeduldig tot Eleanor zich bij me voegt, maar ze blijft achter bij de priester om hem gerust te stellen. Ze is er ondertussen aan gewend geraakt om de slachtoffers van mijn scherpe tong weer op de been te helpen.

“Met uw paard bent u veel sneller in Mag Mell dan wij”, zegt ze troostend, maar hij lacht in zelfspot om haar woorden.

“Ik vrees dat dat dier en ik niet zo goed met elkaar overweg kunnen, getuige mijn aankomst daarnet. Lopen is waarschijnlijk veiliger voor me.”

Eleanor kijkt me aan en ik zie de smeekbede in haar ogen.

“O nee”, zeg ik, maar het is moeilijk streng te blijven tegen de smeltende blik die ze me toewerpt. “Nee.”

Ik draai me om en loop door, zodat ik haar niet hoeft aan te kijken, maar ik hoor haar achter me aan komen.

“Xunoooo...” Mijn naam wordt uitgerekt tot een zeurende hartenkreet.

“Nee.” Welk gedeelte van ‘nee’ begrijpt ze niet?